

ANY X.—BATALLADA 521

BARCELONA

6 DE JULIOL DE 1879.

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

AFFECCIONS METEOREOLOGICAS.

Segons lo Saragossá 's preparan grans borrhascas.

A FRANSA.

OLTS ho veuen y no poden acabar d' emparrars'ho.

S' ha mort lo fill de Napoleón III, deixant als imperialistes sense jefe, sense entendre's, desconcertats.

Es un cop de la sort que no se l'esperaven. Es una bastonada rebuda sense pensar, una d' aquelles bastonadas que cauen del cel, y tira de trompis á un elefant.

Y á pesar de tot los imperialistas no s' donan per morts, los imperialistas se bellugan, los imperialistas practican aquell ditxo:

«A rey muerto, rey puesto.»

Veritat es que no tenen trono ahont colocarlo, y que á més de trono 'ls falta qui l' ocipi.

Pero per xó no s' desaniman. Se senten ab alguna forsa y volen tirá endavant y probar fortuna.

Y no estranyin pas que diguem que s' senten ab alguna forsa; ho dihem perque es veritat, y avants que tot y sobre tot la veritat es nostre lema.

No en vá hi hagué á Fransa tants anys d' imperi.

Una situació forta com era aquella, que tenia admiradors y entusiastas, per més que no fós altra cosa que una parodia del imperi de Napoleón I, y que tenia sobre tot amichs agrahits y molt agrahits, per més que la fortuna dels uns fós filla de la miseria dels altres, una situació així, per més que caiga, com vá caure á las canonades de Sedan, sent á terra y tot, deixa arrels y 'ls arrels fàcilment rebotan.

Lo fill del home de Sedan era lo rebrot d' aquelles arrels del imperi.

Molts eran los que l' miravan como una esperanza, molts los que acariciavan l' idea de que la república donés una reliscada, per posarli l' peu al coll, y cantar victoria.

Era qüestió de temps, de paciencia, y sobre tot de que la ocasió no s' presentés tant calva que no tinguis ni un cabell per agafars'hi.

Y esperavan, drets sobre la bretxa, masticant las insolencias de Cassagnac y diuent pestes de la república.... y la república tant tranquila.

Los zulús han podat lo rebrot. Qui havia de dirhol!

Y ha succehit lo que no podia de menos.

Agafin una bota de ví, tréguinne l' tap y l' ví s' vessa.

Sense l' tap, los bonapartistas estan que vessan com lo ví de la bota.

Quina agitació! Quina manera de moure's!

Quin cop de sentir com parlan d' ells!

Se reuneixen, se confabulan, se fan l' ullot: en los seus periódichs parlan, en las seves reunions acordan; van en busca de un heréu y l' discuteixen ab vèu alta. Lo príncep Geroni Napoleón no convé als uns perque diuen qu' es massa adelantat y s' ha fet veure massa en sentit republicà; lo seu fill Victor es una criatura, y n' hi ha d' altres que no estan per criaturadas. Aquests d' aquí obran un testament y diuen que l' imperi no ha mort encare, que viurà sempre mentres hi haja qui vulga recullir l' herència. Y 'ls d' allá se'n van a Inglaterra á celebrar conferencies ab tal ó qual personatje, y tornan donant públicament compte de la seva missió.

L' agitació es febril, es incessant, no para, ni s' estronca.

Qui han vist may la qua de una sargantana separada del eos?

Qui han vist com se belluga y s' recargola y s' estremeix?

Aquí tenen donchs, una imatge del bonapartisme.

Y la república com sempre, tan tranquila. Es l' imatge vivent de qui mal no fá, mal no pensa.

Ella no diu res; fá la seva y calla.

Si s' agitan que s' agit; si s' mouhen, que s' moguin; si s' fan ilusions que se las fassin.

Pero jay d' ells! que passin un peu de la ratlla.

Ay d' ells que s' apartin del terreno legal per entrar al terreno de las aventuras!

Mentre siga qüestió legal, que visca qui puga.

Es qüestió de guanyar lo cor del país: la república està casada ab lo poble francés, viuen molt bé, s' estiman, hi ha tranquilitat á la casa, bona armonia, pau y sobre tot prosperitat.

Com ha de teme, donchs, los atacs dels homes que duhen las mans tacadas ab lo llot de tantas infamias y de tantas desgracias?

Es inútil que porfihi: á la forsa serán vensuts; de bon grat, no se la menjan.

Y aquí tenen un país ahont poden discutirse totes las opinions, sense peril, sense fiscales d' imprenta, sense desterrats, sense mordassas, sense que ningú siga declarat ilegal.

¡Ah! Y aquí un senador parla de la constitució del any 69, sense l' article 33, es a dir, de una constitució que no està vigent, y 'l senat s' alborota, y sona la campana del president y 'l senador ha de renunciar á la paraula!..

Si 'ls conservadors d' aquí gobernessin la república francesa, á horas d' are ja no hi hauria cap imperialista que dormís á casa sèva.

Jo crech que 'ls conservadors de la nostra terra s' morirán de por, y qu' es lo més grave de por de sí mateixos.

P. K.

DEL GÈNERO CÓMIC.

OBRE home!

Totom se creya que la sèva divisa seria: «Pocas paraulas y molts fets.»

Y ha succehit al revès, enterament al revès: «Pochs fets y molts paraulas.»

Pochs fets, y tant pochs, que no ha fet res. Mala administració, mala política, la corrupció seguit del mateix modo: estém com estavam, si es que no estém pitjor: ni una sola disposició acertada, ni una sola llei cumplida: questa situació es l'imatge de la mandra: fins per no fer res, ha deixat que 'n Romero Robledo s' tallés una majoria á la mida del seu gust.

En cambi de paraulas, no 'n vulgan més.

Que volen ferhi! L' ha agafada per aquí.

El se creu que parlant se salvará l' Espanya; y lo qu' es pitjor, se creu que se salvará l' Espanya parlant malament.

Y vinga un discurs darrera del altre si es que lo que diu pot batejarse ab lo nom de discurs.

Jo m' figurava que 'ls bunyols se desfeyan ab la boca! pero per lo que veig no falta qui ab la boca 'ls fa.

Y lo més bonich que 'ls que l' escolten riuen, y riuen los qui l' lleixeixen, y 'ls que 'n senten parlar, y fins los gats y 'ls gossos.

Y ell, al veure tanta alegria, diu:

—Vaja ésta vist, los hi faig gracia.

Pobre home!

Bé n' hi ha hagut de generals al Parlament espanyol!

En Narvaez no era un orador de talla; pero ell ferriu? Cá. En Narvaez tenia rasgos tant contundents com lo cap de una porra de tambor major.

Y l' Avi? Y l' pobre Espartero? Era tot cor; pero sent tot cor sabia sortir del pas, y no faltava qui l' aplaudia.

Y l' O' Donnell? Ell va formar un partit ferm y poderos: era l' amo absolut de molta gent de talent y 'ls duxa á la batalla sempre que l' hi convenia.

Y en Prim? Aquest havia sigut miquelet; pero va ficarse al cap ser un home y va serho; va voler ser orador y va ser orador. Jo recordo que tenia cops que brillaven com lo llamp y resonaven com lo tro. Tanta forsa de voluntat admirava y sorprendia.

Cap d' aquests quatre generals era orador; pero cap d' aquests quatre feya riure.

Ell, si: ell es l' home més campetxano que poden figurarse.

Si fins quan està serio ensenya las dents y sembla que rige. ¿Cóm no ha d' encomenar las riallas? En un país tant fertil com lo nostre, tè d' haberhi de tot.

Presidents del Consell de ministres del gènero tràgich y aquí tenen á n' en Narvaez.

Del gènero serio dramàtic y aquí tenen á n' en Prim y a l' O' Donnell.

Del gènero de costums y aquí tenen l' Espartero. Forçosament n' hi ha de haver del gènero cómic, y aquí l' tenen á n' ell, fent la competència á n' en Fontova, á n' en Castilla, á n' en Riquelme y á n' en Domingo García.

Jo á tot això no hi trobo més que una cosa. Cada vegada qu' ell fá un discurs y tothom riu, se 'm venen á la memoria 'ls versos d' aquella co-media:

—Com hi ha mon, si, podem riure, com las cosas van tant bè!

P. DEL O.

IU que 'ls pressupuestos aquest any sortirán nivellats.

Podria ser; pero jo 'ls asseguro una cosa, que apesar de que s' nivellin los pressupuestos, lo país estarà sempre desnivellat..

Ja tenim una nova fotografia: es la de Audouard y C., Rambla del Centro, n.º 17.

Es un establecimiento notable pels seus treballs y sobre tot pels seus adelants. Figúrinse que ab un segon los treuen lo retrato.

¡Quina ganga, si 'l ministre d' Hisenda arribés a poder aplicar aquest sistema y ab un segon pogués treure la contribució de la butxaca!

Ademés hi ha una màquina excellent per engranjar retratos.

Sr. Audouard ¿qué no 'ns engrandiria una mica al general Martinez Campos?

Una notícia:

«Lo rector de Saint Jean de Savigny (Fransa) ha sigut pres, acusantse'l de haver comés atentats contra 'l pudor de algunas nenes menors de dotze anys a les quals preparava per rebre la primera comunión!»

Tirém telò.

Diumenge passat vá haberhi novillada.

En Lagartija vá lluirse com sempre. ¡Quins passes y quinas estocadas!

Hi havia moments que á poder, l' hauria nombrat general.

General Salamanca.

Demà començan los espectacles gimnàstichs. L' empresa ha contractat lo millor que s' troba á Paris y á Londres. Veurán un mestre que fá un triple salt mortal á 100 peus d' altura, cayent als brassos de un company; veurán un equilibrista que passa per un fil-ferro á 50 peus d' altura sense balancí, y en si veurán una funció bona y entretinguda.

Y si no 'u volen creure, vágintho á veure.

Al carrer de las Monjas de Gracia, número 40 s' ha obert un café ab lo títol de café de l' Igualtat.

Si no s' hi pogués anar per la bona calitat de las begudas, s' hi podria anar pèl títol.

En un poble de Castilla han nombrat fiscal municipal á qui dirian?

A un esquilador que no sab de lletra.

Alguns periódichs s' han esgarifat; y no obstant jo 'u trobo molt natural.

¿Que fan totes las autoritats conservadoras?

Esquilan.

A Puigcerdá tractan d' erigir una estàtua á n' en Cabrinety per suscripció pública, nombran una comissió recaudadora y un conceoeix l' idea de fer president honorari d' aquesta comissió al general Martinez Campos.

L' hi proposan y en Martinez Campos se 'n escusa, diuent que 'n Cabrinety era un home polítich. ¡Lo màrtir d' Alpens, desconeegut per en Martinez Campos!

Es lo que 'ns faltava veure.

¡Ah! Si 's tractés de un carlí en lloch de un héroe liberal, l' estàtua que l' hi alsaria en Martinez Campos seria d' or.

A Tarrasa un minyó y una minyona tractaven de casarse.

Ja 'ls havian tirat trona avall tres vegades, quan al rector y al vicari se 'ls encasqueta que 'ls nuvis eran parents en quart grau.

Y vinga buscar datus, primer á Rubí, després á Viladecaballs, després á Centellas. En lloch van trobar res de lo que havia somiat lo rector.

Per últim, després de fer molts gastos va casarlos, exigintlos jurament de que no eran parents.

Nota. Per casarlos com á parents de quart grau, se 'ls demanava la cantitat de 30 duros. Sense comentaris.

Viva 'l rumbo!

Lo Sr. Duran fá un viatje á Madrid. Hi ha qui din que d' aquest viatje vá treure 'n la vara d' arcalde, y que de passada vá fer algunas gestions, que fins ara no han donat cap resultat.

Se presentan los comptes del viatje y la ciutat los paga.

Los comptes pujan 2,040 pessetas. Lo viatje vá durar 15 días; tocan donchs á raho de 27 duros diaris.

Y paga boig.

A Huesca ha sigut denunciat un periódich que no tenia tiradas més que dugas planas.

¡Qui sab fins ahont arribaré ab aquest sistema! Jo crech que 'ls periódichs ja anirán á denunciarlos á la fàbrica de paper.

Los capellans per tot arréu iguals.

A Gracia una criatureta estira 'l mantéu de un, per ferli l' amistat, y al capellá l' hi venta una tremenda plantofada.

Al poble de Riufosco (Leon) un senyor que encare que fill del poble vivia fora, se 'n va á l' iglesia y s'agenolla al cap de vall. Un vicari s' hi acosta, y plé d' ira y vomitant las paraulas més insultants, després de donarli una bofetada, l' arrastra pèl bras fins prop de l' altar major.

Y tot aixó perque en aquella iglesia un dia va donar-se l' órdre de que 'ls homes se coloquessin al cap-de-munt y las donas al cap-de-vall de l' iglesia, órdre que ignorava 'l senyor, víctima d' aquest atentat.

Jo fins me figuro que l' anar sempre vestit de negre 'ls fá posar 'l génit del color del vestit.

Tres estudiants s' han suicidat fins are, per haber tret la nota de suspensos.

Un altre avants d' entrar á exámens, va tenir un atac cerebral tant tremendo que no va serhi á temps l' Extrema-unciò.

Tot aixó es efecte d' aquell saludable rigor que aconsellava 'l minstre.

Los conservadors, de morirse 'ls altres 'n diuhem salut.

¡Quina comunicació més cuentina la que han dirigit los agents del nostre govern á la república de la Vall d' Andorra!

Com hi ha mon si al llegirse, no cauen las muntanyas, y la Vall d' Andorra 's queda soterrada.

Jo encare temo un' altra cosa, y es que á n' en Martinez Campos, als títols de Pacificador de la Península y de Cuba, no tinga de afegirhi un' altre títol.

Lo títol de «Conquistador de la Vall d' Andorra.» ¡Com qu' es un home de tant empuje!

No hi ha res més deliciós que 'ls bonapartistas. Are 's troban sense candidat, buscan un emperador y no 'l troban.

Y lo més bonich es que quan lo tingen, ja no 'ls faltarà més que un imperi per colocarlo.

Son com aquell senyor que buscava un bon cotxe y no tenia ni caballs ni cotxe, ni quartos per comprarlos.

Lo senyor Fabié, que 's lo corresponsal que en lo diari de 'n Brusi firma ab una A, en las cartas que publica fá la guerra al govern y á Madrid se mama un magnífich sou del govern, formant part del Consell d' Estat.

¡Qui sab! Será allò que diuhem:—Del enemic lo conceill.

Se 'ns ha dit que 'ls fervents catòlichs apostòlics y romans de Badalona varen armar gran xiàvari als que varen enterrar civilment á un espirista, insultantlos, xiulant y apedregantlos. Quant juguem que aquests beatos si demà 'ls espirituïstas fessin altre tant, posarian lo crit al cel?

Venréu que 'n diu d' aixo lo Correo Catalá.

Per supuesto se 'ns ha dit si cert capellá 'l més influent de Badalona vá preparar la tempestat.

A veure que 'n dirá l' Eco de Badalona.

Donaréu quant antes un dibuix de la mort pels zulús del Princep Napoleon. Volém que 'ls lectors de la CAMPANA estiguin al corrent de tot.

LO SALVADOR D' ESPANYA.

Es aquell, l' heroe immortal, que als camps de Sagunto un dia llansava 'l crit esperat, que havia de fer la ditxa de aquesta pobre naciò, perduda, esquiluada, víctima de quatre descamisats, dignes de rodá una sinia.

Lo crit ressonà per tot: ¡si n' hi va haber d' alegria, d' entusiasme febril, de cants, de músicas, d' himnes!

—«Aquest home 'ns salvará, se l' hi coneix ab la fila,

dèya tothom, contemplant

al heroe que ayros venia.

Ja tenim l' home à caball recorrent nostra campinya, perseguint cruel, à mort las fieras hordas carlistas: un dia, tot d' improvis los carlistas se sonian y en Catalunya la Pau llansavaverts brots d' oliva.

—«Com ho va fer? Ab valor, ab romans... ab caricias: lo tresor llansá un gemech y la naciò repetia:

—«Endavant, ja marxém bè, ja conquista cabecillas; aquest home 'ns salvará: Don Arseni, ho entens, jiba!

Desde Catalunya al Nort: la campanya fou vivissima; l' heroe no parà un moment; quins combats, quinas pallissas!

Lo carisme sucumbí al pès del seu heroisme, y al pès de .. de... vaja, etcetera; lo tresor ho sab; que 'u diga.

Del Nort à Cuba:—«La patria ho mana y haig de obeir-ha, digné l' home al embarcarr cap à la revolta isla.

Allí... L' iris de la pau estengué sa llum divina, gracies al heroe immortal y als medis que posseïa.

—«Es un génit, un portent, es un àngel, un Messias!» deya la gent al saber la pau de la rica Antilla.

«Aquest home 'ns salvará, los actes que ha fet bè 'u diuhem.

¡Don Arseni, tiri avant, tiri avant, sigui ministre!»

Un dia la patria en pés lo crida: no 'ns enteniam, aixé marxava molt mal, sa presencia era precisa;

mes l' home era molt modest, pregarem dias y dias; la patria ho manà al fi, y ell digné com sempre:—«Obeixmila.»

—«Ja vè, cridavan per tot; ja vè 'l que ha de dar 'ns la ditxa,

que 'ns farà abaixar lo pa, que 'ns alsara la marina,

que 'ns animarà 'l comers, que 'ns omplirà de delícias,

que farà això y farà a'l, que 'ns darà un mar de alegrias!»

Avuy l' hem vist à las cortes, l' hem vist de primer minstre, l' hem vist davant del país alsar sa mirada alta.

¡Fa avuy que ja es al poder, lo que creyam que faria?

Si, senyors, tois ho havem vist: fa, efectivament: fa riure.

C. GUMA.

I havia un predicador que feya un sermó, y deya cada disbarat que cantava 'l misteri.

Y ell al veure que l' auditori no feya més que riure, trayent una cama per sobre de la barana de la trona, vá exclamar:

—A talent me guanyaréu; pero lo qu' es á pantorrillas...

S' espera que algun dia, quan tothom se riurá

dels discursos del general Martinez Campos, farà lo mateix que 'l predicador del quento.

Una conversa que publica un periódich de Madrid:

—Ahir lo general Martinez Campos vá estar magnífich en lo Senat.

—Ahir? Com s' entén? Si no vá dir res.

—Pues precisament per això, porque no vá dir res vá estar magnífich.

Lo marqués de Molins ja se 'n ha tornat á París. Pero ja veurán: no tardará quinze días en tornar á Madrid.

Jo no sé, francament, porque á un home així l' hi diuhen embaixador; jo l' hi diria ordinari. Ordinari de Madrid á París y vice-versa.

L' altre dia 'l Sr. Maspons, á pesar de haberli declarat grave l' acta, estava assegut molt tranquil als bancs de la majoria.

L' Ayala vá enviarli un porter, y 'l porter vá dirli:

—Lo Sr. president m' ha dit que l' hi recordés que 'l Congrés ja está constituit.

Lo pobre Sr. se 'n vá anar del salò ab la qua entre las camas y roig com una cirera.

Sr. Maspons un consell d' amich:—Quan sigui

padrí de un noi, pòsili Miquel.

S' ha descubert que en lo ministeri de Ultramar, no més que per fumar gastan 23 mil duros, consignats al pressupuesto.

Vintitres mil duros en cigarros de la Habana. Lo minstre fuma.

—Y 'l país?

Lo país, escup.

Així se 'n van los suors del pobre contribuyent. En fum.

En Martinez Campos quan vá pujar al poder, se creya tant alt; pero tant alt, que 'l mateix Cánovas l' hi semblava una formiga.

Are, quan vol veure'l, agafa 'ls trastets y cap á casa sèva, á ferli una visita.

Y l' hi demana protecció y amparo:—Antonet, no m' abandonis l' hi diu ab las llàgrimas als ulls; no m' abandonis Antonet.

Y en Cánovas l' hi contesta:

—Viu tranquil y menja forsa.

Jo tenia un bē que 'l guardava per Pasqua. Y durant tota la quaresma no vaig fer més que regalarlo tot lo que podia. No l' hi faltava res. Bé que vols, bē que desitjas.

Per Pasqua vaig matarlo. ¡Y que n' estava de gras!

Un defensor de 'n Martinez Campos deya:

—Y bueno aixó de no saber parlar no es pas cap crím.

Y respondia un contrari:

—Efectivament no es cap crím no saber parlar; pero 'u es no saber callar.

Un periódich recordava al general Martinez Campos aquell antich refrà:

En boca tancada no hi entràn moscas.

Y replicava un periódich:

Lo temible no es pas lo qu' entra á la boca del general, sino lo que 'n surt.

A un partidari de que 'l diumenje no 's treballi vaig preguntarli:

—Escolti, D. Ignasi: si un diumenje 's trobés ab las botas sense limpiar ¿qué l' hi faria al seu criat?

—Lo treuria de casa ab una puntada de peu.

Saben perque 'n diuhen imperial dels assentos que hi há al cap de munt del ómnibus y de las tranvias?

¿No 'u saben perque 'n diuhen imperial?

Perque es lo puesto més perillós.

Ja 'l nou ajuntament está constituit.

Hi ha un concejal que 's diu Batllori, popular com en Batllori pica foch; un Traval que sense la erre faria sentirse; una Font, que d' això es lo que falta á Barcelona; un 'altre Font-rodona y monumental, un Pel-fort que desitjem que se 'lestovi; un que Cus-sachs no sé perque, tres Golls (un ajuntament ab tres colls es monstruos), un Falcò, que podrà encarregarse de la persecució de las palomas; un Porcar que podrá encarregarse del Matadero de cerdos; un Sabater que potser será 'l més mal cal-

sat, un Miret, que si no es arcalde es perque no hanat á trobá á en Martinez Campos que sempre ha sigut amich dels Mirets, un Sevall, que ab una mica més es Savalls, una hermana de la caritat que 's diu Sor-Yano, varias Iglesias y dos sants: San Pere y San Tonja.

Ja 'u veuhens: un ajuntament de trastos nous y vells, tant variats, que sembla talment una parada del Encant.

La primera sessió vá ser una batalla.

Van dividir entre nous y vells, entre 'ls que ja hi eran y 'ls que hi entravan.

Aixó ho fan sempre 'ls galls de distints corrals quan se 'ls posa en un mateix galliner. Tot son picadas.

Ja veurém que tal se portan quan los tirin lo blat de moro.

Un periodich assegura que la cartera del minstre d' Hisenda, es de pell.

De pell de contribuyent.

¡Quina cosa més prima y foradada!

Al Circo eqüestre s'ha estrenat un tal M. Avantée, que jo no hi vist may una cosa semblant.

¡Quin equilibrista! No sembla sino que vá neixe dalt de un trapecio.

S'hi ten ab un péu y ab dos péus, s'hi belluga, s'hi gira, s'hi gronxa, s'hi ajenolla, s'hi asséu, s'hi aixeca, tot ab una naturalitat, ab un aplom, ab una seguretat que faria salivera á n'en Cánovas del Castillo.

Al últim n'ha trobat un que per fer equilibris l'hi passa la mà per la cara.

Les nort-americans son la gran gent del sige.

Are ha sortit un fulano que ha trobat lo medi de fabricar guants de paper.

¡Quins guants més bonichs no sortirán del paper del Estat!

¿Y del paper que fá en Martinez Campos?

Un periódich francés publica una anécdota histórica que 's remonta als temps de Lluís XVIII de França.

Aquest rey havia baixat al jardí, y 'l jardiner per obsequiarlo l'hi envia á un noy ab dos magníficas peras d' hivern.

Lo noy compleix l'encàrrec: lo rey n'agafa una no més, hi pega dentellada, sense pelarla ni res, y l'hi diu al xicotet:

—L' altre ménjetela tui.

Lo bailet se treu un ganivet de la butxaca y pele la pera.

—Aquestas peras no 's pelan, observa 'l rey, continuant menjantse la sèva.

—Es que....

—¿Qué?

—Ab la pressa que hi vingut, me n'ha caigut una al femer, y no estich bén segur si es la mèva ó la que 's menja V. M.

Un periódich al ocuparse del discurs del Sr. Turull, en lloc de Tarull, va posarli Turrull.

—No saben perqué va posarli Turrull.

Es molt sensill: ¡va véure'l tant aturrullat!

CANTARELLA.

Segueix Orovi en Hisenda, y en sa embaixada en Molins, y segueix Martinez Campos en Guerra... (contra el país).

L. V. M.

Lo Congrés aviat plegará rams.

Fá tanta calor y 'ls diputats tenen tantas ganas d'anarse'n, que ja se vé, ja no hi ha qui 'ls aguantí.

Y deya un ministre:

—Si no fés tanta calor, si qu' estavam bén frescos.

Es en Quim una persona que, perqué donan molestias, diu que no es amich de bestias y sempre 'l veig ab la mona.

—D' una lleixa carnícera s'ha enamorat en Talarn.

—Com l' hi agrada molt la carn, no ho estranyo en cap manera.

De tenir mol bonas mans s' alaba la Reparada y dibuen los seus germans que te la ma foradada.

Falta un dit á la Pilar y no tenint res de tonta, diu en Pep que no la vol, perqué sab que no hi es tota.

F. Ll. y B.

SOLOWIEF.

Autor del atentat contra l'Emperador de Russia.

CUENTOS

Tornava la mestressa de passeig en lo moment mateix en que la criada obria la porta y un artiller se 'nava escalas avall.

Mestressa y artiller varen crusarse en lo replà de l'escalera.

La criada vá tornarse roja com un pebrot. Aocaban de sopendrela *infraganti*.

Bueno, magnífich, diu la mestressa crusantse de brassos. ¡Que hi feya aquí á casa aquest soldat? A veure si are que jo 'u hi vist ab los mèus propis ulls, encara trobarás alguna escusa.

Resposta de la criada, tota motxa y compungida:

—¡Ay, senyora! ¡Que vol que 'hi fés! ¡Ja s'ho pot pensar!... Pero tingui compassió de mí y recordis que vosté també ha sigut jove.

Una dona de mon que assistia al debut de una primera bailarina rebuda ab gran entusiasme, deya:

—Tant mateix déu ser una cosa bén incòmoda aixó d'ensenyar las camas á tanta gent á la vegada.

Deya un casat:

—¡Quina desgracia la mèva! Ara que 'm considerava feliç, la mèva dona se m'ha tirat als brassos de la religió.

—Se t'ha fet monja tal vegada? l'hi preguntava un amich.

—No, ca: ha fugit ab lo vicari del poble.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—Casimira.
 - Id.—Solsona.
 - ENDAVINALLA.—Pandero.
 - SINONIMIA.—Regent.
 - TRENCA-CLOSCAS.—Atarazanas Ciudadela.
 - QUADRAT DE PARAULAS.—Dama
Amar
March
Archs
 - COMBINACIÓ NUMÉRICA.—3 8 9 7 2
8 2 7 3 9
7 9 8 2 3
2 7 3 9 8
9 3 2 8 7
 - GEROGLÍFICH.—L' any te dotze mesos.
- Han endavinat totas vuit solucions les ciutadans Miranis y Marieta y F. de Reus; n'ha endavinadas 6 J. Adell, y J. Layau; 5 M. Mirarnau, J. M. T. y Patuleya; 4 Pa y naps y Mister Bréquil, 2 Tomás Moro y N. del Llamp; y una no més Gorra de cop.

XARADAS.

I.

Es negació ma segona, una bestia ma primera, y es un trasto ma tercera qu' es fabrica á Badalona. Destruix prima segona si de ell se n' ha de fer us. Si per cás te veus confús busca 'l tot prop la poltrona.

PASSIGOLLAS.

II.

Prima tres es pedra bona, la segona es animal, tercera nota musical y de tot vesteix la dona.

PAU SALA.

MUDANSA.

Per un tot me passejava quan vaig trobá un home tot, espantat crido á la gent y me va fé 'l tot tothom.

PAU CORNADÉ.

ENDEVINALLA.

Sempre vaig de dos en dos me diuben, que no hi soch tota fins me deixo trepitjar. y aixó que só molt puntosa.

TRI-TRI.

FIGURA DE PARAULAS.

Sustituir los piehs ab lletras que llegidas horisontal y verticalment digan la primera ratlla una capital extrangera, segona lo que fá 'l mar, tercera un personalje de la Biblia, quarta una prometessa, quinta nom de dona y sexta uns animals.

MARENCA SEGA

TRENCA CLOSCAS.

Pere.—Damiá.—Enrich.—Camilo.—Anton.—Mariano.—Leopoldo.—Nicasio.—Vicens.—Andreu.—Odon.

Formar ab la primera lletra de cada un d' aquests noms un poble de Catalunya.

CAMILO C.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats horizontal y verticalmen dognuin el resultat de 39.

J. TREYMONT.

GEROGLÍFICH.

: : + : : : 1 I

K R A N Maig

K

M pa

N

II v

N dra

N

PASSIGOLLAS

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse 'ls ciutadans Mamadits, Escravents, J. M. P., Pà y Naps y Zarritzen.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam poch lo qu' envian los ciutadans J. Adell, J. Arnau, J. Guinart, Témboli, B. Romo y M. Tija xich de M. de Reus, S. F. Mut, J. de Capdevila, Un federal, I. Estimat, J. Biguet, Pillinaura y Companyia, J. Jover, Ganxonet, Tururut viola, Marieta I. de Reus y J. Llompart.

Ciutada E. H. Sabadell: Expliquis mes clar que no l' entenem prou bé.—Sebastià Gomila: Tinga un xiquet de paciencia: la bona combinació de un número no permet insertar lo que 's vol, moltes vegadas.—O. Nairam: Publicarem la combinació numérica, lo logogràfico numèrich y 'l trenca-closcas.—Nef y Cloro: Hi anirà un geroglífich.—Miranis: L' hi agrabia la notícia que ns dona.—J. Salvati: L' articlet està molt cayo en lo fondo; la forma es una mica repelesa: la llamaré.—Tlerno del Bogatell: Hi anirà la conversa.—R. Jaumandreu: Publicarem lo trenca-closcas.—Sassac: Està versificat ab notable seltura; però hi ha poca novedat en lo fondo: Tingui sempre present que l' idea es lo principal.—Noy de sucre: Publicarem la combinació numèrica.—Aixoramsut: Hi anirà 'l trenca-caps y 'l barrina idem.

LÓPEZ, Editor.—Rambla del Mij.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 22.